

Jeg synes, det er helt afgørende, at vi beskæftiger os med at få så lidt kriminalitet i vores samfund som overhovedet muligt. Det er også afgørende, at vi i forbindelse med vores straffesystem ser på, om vi opnår dette formål, samtidig med at folk får den straf, som samfundet mener, de skal have.

Det er baggrunden for forslaget: at markere, at folk har overtrådt nogle grænser, som samfundet ikke kan acceptere, men samtidig gøre det på en måde, der er utvetydig og alligevel mindsker risikoen for tilbagefald til kriminalitet og styrker chancen for, at folk kan få et fornuftigt og ordentligt liv efter den begåede kriminalitet. Det er det, vi gerne skulle opnå ved at bruge et større behandlingselement – og i og for sig også samfundstjeneste, kan man sige – i forbindelse med visse straffe, også ved de seksuelle forbrydelser, der er omtalt her.

Med hensyn til de konkrete spørgsmål skal jeg sige, at i udvalget er der jo stillet en række spørgsmål, der er besvaret, og at jeg glæder mig til den udvalgsbehandling, vi nu skal i gang med.

Til hr. Oxdams spørgsmål, om det betyder en skærpelse af indsatsen mod forbrydelser, vil jeg sige: Ja, det gør det, og det er i hvert fald helt klart en meget skærpet indsats med det formål, at der skal blive færre ofre i fremtiden. Behandlingselementet skulle gerne sikre, at færre bliver udsat for forbrydelser fra de personer, der én gang har begået dem. Et af hovedformålene er at sikre, at der kommer så få ofre som overhovedet muligt, fordi de personer, der kunne tænkes at begå disse forbrydelser, får en behandling, der gør, at de ikke begår dem.

Jeg kan bekræfte over for hr. Helge Adam Møller, at der i forhold til det tidligere lovforslag er foretaget visse ændringer, som blev bragt frem i den debat, vi havde sidste gang, bl.a. vedrørende forsøgsordningens udformning.

Fru Margrete Auken var meget inde på, at forslaget ikke må betyde, at betingede domme vil blive gjort ubetingede. Det står udtrykkeligt fremhævet i bemærkningerne og i fremsættelsestalen, at det ikke er hensigten. Hensigten er at sige, at nok skal vi straffe og også straffe sådan, at folk kan forstå, de har gjort noget forkert; men vi skal ikke ødelægge fremtidige livsmuligheder for de personer. De må altså godt opleve, at de får en straf, men de skal også hjælpes videre på vej, og derfor tror jeg på, at kombinationsdomme kan være det rigtige. Vi understreger alvoren, men vi giver de menne-

sker hurtigere mulighed for at komme ud i et normalt liv, og det tror jeg er en rigtig betragtning.

Med hensyn til psykisk syge er jeg selvfølgelig enig i, at de normalt ikke får den bedste behandling i et fængsel; jeg tror, at både hr. Søren Søndergaard og fru Margrete Auken var inde på det. Men det er jo også derfor, at der lægges megen vægt på i dette forslag at tage behandling ind, og i virkeligheden er hovedtendensen i forslaget, at der nu vil blive forsøgt behandling i større udstrækning end i dag over for disse mennesker. Og det vil være overraskende for mig, hvis det skulle ende med – men det tror jeg nu heller ikke – at Enhedslisten eller SF alligevel vil stemme imod den tendens, der ligger i forslaget, for den bygger jo på, at vi skal bruge behandling i større udstrækning i vores straffesystem. Jeg håber selvfølgelig personlig på, at forsøgsordningen bliver vellykket, så vi med god baggrund kan gå videre ad vejen med behandling.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at hvis der anvendes forvaring i et større omfang, er det rigtigt, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, at de tal, der er opgivet, er gennemsnitstal. Der vil blive tale om yderligere 2-3 personer, det er i og for sig det skøn, man har. Jeg vil gerne sige, at hvis det i virkeligheden viser sig, at det skøn afviger væsentligt, vil jeg orientere Retsudvalget om det, så vi kan tage en drøftelse på baggrund af spørgsmålet: Er der forkerte forudsætninger, eller er afvigelsen forsvarlig ud fra intentionerne? Så tager vi en drøftelse af det.

Men selvfølgelig må målet være, at der bliver så få som muligt, der får en sådan dom. Det skal også ses i en lidt større sammenhæng med både Socialministeriet, Sundhedsministeriet og Justitsministeriet om behandling af psykisk syge i det hele taget. Bliver behandlingen bedre, vil vi også få færre psykisk syge kriminelle, og på den måde kunne vi måske mindske antallet af de personer, hvor vi i dag føler, det er nødvendigt at idømme forvaring, fordi de udgør en fare for andre mennesker. Det er jo den afvejning, vi står i med dette lovforslag: Hvilken risiko skal vi udsætte det omgivende samfund for, når nogle folk har vist, at de er meget farlige for samfundet? Der er meget lidt forståelse for, at samfundet ikke har prøvet at gribe ind over for en person, som begår den samme kriminalitet gang på gang, især hvis børn mishandles meget voldsomt. Men også disse mennesker skal tilbydes